

מסכת פסחים

פרק ח

א. האשה בזמן שהיא בבית בעלה, שחט עליה בעלה ושחט עליה אביה, תאכל משל בעלה. הלכה רגל ראשון לעשות בבית אביה, שחט עליה אביה ושחט עליה בעלה, תאכל במקום שהיא רוצה. יתום ושחטו עליו אפטרופסין, יאכל במקום שהוא רוצה. עבד של שני שותפין, לא יאכל משל שניהם. מי שחטו עבד וסחטו בן חורין, לא יאכל משל רבו:

ב. האומר לעבדו, צא ושחט עלי את הפסח, שחט גדי, יאכל. שחט טלה, יאכל. שחט גדי וטלה, יאכל מן הראשון. שחט מה אמר לו רבו, כיצד יעשה, ישחט טלה וגדי ויאמר, אם גדי אמר לי רבי, גדי שלו וטלה שלי. ואם טלה אמר לי רבי, הטלה שלו וגדי שלי. שחט רבו מה אמר לו, שניהם יצאו לבית השורפה, ופטורין מלעשות פסח שני:

ג. האומר לבניו, הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים, כיון שהכנים הראשון ראשו ורבו, זכה בחלקו ומזכה את אחיו עמו. לעולם נמנין עליו עד שיהא בו כזית לכל אחד ואחד. נמנין ומושכין את ידיהן ממנו עד שישחט. רבי שמעון אומר, עד שיזרק עליו את הדם:

ד. הממנה עמו אחרים בחלקו, רשאין בני חבורה לתן לו את שלו, והוא אוכל משלו, והן אוכלין משלהן:

ה. זב שראה שתי ראיות, שוחטין עליו בשביעי. ראה שלש, שוחטין עליו בשמיני שלו. שומרת יום כנגד יום, שוחטין עליה בשני שלה. ראתה שני ימים, שוחטין עליה בשלישי. והזבה, שוחטין עליה בשמיני:

ו. האונן, והמפקח את הגל, וכן מי שהבטיחוהו להוציאו מבית האסורים, והחולה והזקן שהן יכולין לאכל כזית, שוחטין עליהן. על כלן אין שוחטין עליהן בפני עצמן, שמא יביאו את הפסח לידי פסול. לפיכך אם ארע בהן פסול, פטורין מלעשות פסח שני, חוץ מן המפקח בגל, שהוא טמא מתחלתו:

ז. אין שוחטין את הפסח על היתיד, דברי רבי יהודה. ורבי יוסי מתיר. אפלו חבורה של מאה שאין יכולין לאכל כזית, אין שוחטין

עֲלֵיהֶן. וַאֲיֵן עוֹשִׂין חֲבוּרַת נָשִׁים וְעֹבְדִים וְקֹטְנִים:

ח. אוֹנֵן טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסַחֹ לְעֶרֶב, אֲבָל לֹא בִקְדָשִׁים. הַשּׁוֹמֵעַ
עַל מִתּוֹ, וְהַמְּלַקֵּט לוֹ עֲצָמוֹת, טוֹבֵל וְאוֹכֵל בִּקְדָשִׁים. גֵּר שֶׁנִּתְגַּיֵּר
בְּעֶרֶב פֶּסַח, בֵּית שִׁמְאִי אוֹמְרִים, טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסַחֹ לְעֶרֶב. וּבֵית
הַלֵּל אוֹמְרִים, הַפּוֹרֵשׁ מִן הָעֶרְלָה כְּפוֹרֵשׁ מִן הַקֶּבֶר: